

MONS KALLENTOFT

KŘIK K NEBESŮM

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2022

MONS KALLENTOFT KŘIK K NEBESŮM

MONS KALLENTOFT

KŘÍK
K NEBESŮM

Přeložila Jana Thomsen

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-275-1182-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1183-9 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1184-6 (MOBIPOCKET)

Copyright © Mons Kallentoft 2018

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © Jana Thomsen, 2022

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

PROLOG

Musí zemřít.

Ten hlas ve mně zní stále naléhavěji.

Zabij ji a zachraň, co máš. Pomsti se.

Zvednu paži a udeřím.

Železem jí prorazím lebeční kost, slyším, jak to praskne. Šumějící stromy mi našeptávají:

Dobře děláš.

Ona si nezaslouží žít.

Vím, jak jsou lidé krutí a čeho jsou schopní, a když někdo řekne: „To bych nikdy neudělal“, souhlasím a přikývnu, ale v hloubi duše je mi jasné, že až ten den nastane, učiním, co bude třeba. Lidé se v podstatě dělí jen na dva tábory. Na ty, co to zvládnou, a na ty, co to nezvládnou.

Já patřím do toho prvního.

Vybavuje se mi, co udělala, vidím to všude, na každé obrazovce, bez ustání. Tisknu tě k sobě, cítím tvou teplou pleť, slyším tvůj smích, držím tě u sebe, snažím se tě udržet, i když se bráníš a chceš se vyprostit. Nakonec se chceš vyprostit.

Hlasy sílí.

Co se vlastně děje?

Snáší se déšť. Chladný, hlasitý, mučivý říjnový déšť.

Kapky mi dopadají na krk, za límec bundy, a když stojím bez pohnutí, slyším, jak mi z ušních lalůčků kapají na lesní půdu.

V ruce mám těžký kus kovu.

Ani nezasténá.

Hrouť se k zemi.

Přímo do pilin.

A už tu není.

Je po smrti, stejně jako ten chlapec.

ČÁST 1.

LÁSKA
SILNĚJŠÍ
NEŽ LÁSKA

1.

STŘEDA, 6. SRPNA

Fanny Anderssonová se podívá na budík na nočním stolku. Zeleňými číslicemi do tmy září 02.34. To je výsměch, v tuhle dobu se bdít nedá.

Nemůže spát. A zářící budík jí to nijak neulehčuje. Oči přivykly tmě a jí teď připadá, že v ložnici ve vile v Lambohov je světlo jako ve dne.

Anders leží na své straně manželské postele. Mezi nimi je půl metru, leží zády k sobě, každý pod svou dekou. On tiše chrápe a ona by k němu chtěla natáhnout ruku, cítit jeho teplo. Protože ho miluje, i když se to může zdát hodně zvláštní. Pořádně zavře oči, snaží se nepřipadat si jako špatný člověk.

Povlečení se jí lepí na tělo, noc je teplá a zítra bude ještě teplejší den.

Od chvíle, kdy už nemohla dál, uběhlo půl roku.

Jednou ráno se probudila a nedokázala vstát z postele. Cit v nohou měla, věděla, že by se na ně měla postavit, ale nešlo to. Celé její tělo to odmítalo. Anders stál u postele s Oliverem v náručí a říkal jí:

„Fanny, Fanny, musíš vstávat.“

Místo toho však jeli rovnou na pohotovost, načež ji hospitalizovali na psychiatrii ve Fakultní nemocnici. Diagnóza zněla syndrom akutního vyčerpání, ležela na oddělení pod dohledem dva týdny. Chtěli si ji tam nechat na pozorování, ačkoli si nepřipadala deprimovaná, jen unavená, strašně unavená.

Barevné pláště nemocničního personálu jako by se jí vysmívaly. Z rozhovoru s lékařem pochopila, že z doby před zhroucením

má výpadky paměti. Že možná dělala věci, které si nepamatuje. Že si pamatuje něco, co se vůbec nestalo. Že si myslí, že jela do práce, i když ve skutečnosti jela nakoupit. Jako by se její mozek zapojoval sám bez jejího svolení, aby to všechno vydržel.

Otočí se na druhý bok. Chce si lehnout k Andersovi, přitulit se k němu a zapadnout do něj jako jedna lžička do druhé, být u něj, pokusit se znovu nastartovat jejich starý život, bez kterého nedokáže být.

Když se poznali, milovali se často, pak čím dál méně a nakonec se nemilovali vůbec.

Ví, že na tom není nic neobvyklého. Přečtete si v časopise o módě nebo pro ženy jakýkoli sloupek o vztazích. O párech, které se milují, ale nespí spolu. Občas ji napadne, že si příroda z lidí snad utahuje.

Je jí líto všeho, co provedla a provádí. Ale nemůže si pomoci. Bez sexu se neobejde. Je to tak snadné, a přitom tak složité. Stud a vykoupení jsou propojené. Anders teď chrápe hlasitěji, spí klidným spánkem rozhodného muže.

Do zaměstnání se vrátila v půli července, dřív než doporučoval lékař. Cítila se však připravená, chtěla pracovat. A jde jí to nad očekávání dobře, přestože si nevěří a bojí se, že na něco zapomene, že jí mozek zase vypoví službu.

Oliver.

Její milované dítě. Spí v pokoji z druhé strany obývacího, asi deset metrů od nich. Chtěla by vylézt z postele, jít za ním a potmě ho pohladit po tváři. Často spí na zádech, vypadá tak mírumilovně, až ji to skoro děsí, ale jak dýchá, dlouhé blondaté lokny se mu vlní, jako by se přes nejkrásnější z úrodných lánů nesl ten nejjemnější vánek.

Lži.

Láska.

Prsty se zlehka dotkne Andersových zad. Ten sebou škubne. Ona tedy ruku přitáhne zpátky k sobě.

02.42.

Měla by už spát.

Anders jde ráno k zubaři a ona si nevybavuje, jak se domluvili. Odvede malého do školky on ještě před zubařem, nebo ho má odvést ona?

Je to jedno. Vyřeší to u snídaně.

Natáhne se pro mobil ležící vedle budíku, ale zarazí se.

V životě je tolik věcí, kterým je třeba odolat, tolikrát musí člověk předstírat, že je někým jiným. V jejím případě kompetentní, navíc hezkou zaměstnankyní, dokonalou matkou, která vytvořila báječný domov, ženou vášnivě toužící po svém manželovi, dobrou snachou. Ženou, která nemá jiný život než ten, který je všem na očích.

Spi už, Fanny.

Lékaři téměř nic neřekla.

Tajemství jsou tajemství.

Některé lži jsou lepší než pravda.

Anders teď přestal chrápat, dýchá klidně, určitě se mu nic nezda.

Proč ho miluju? pomyslí si. Protože on miluje mě. Protože mi to říká moje přirozenost.

Rozhlédne se po zeleně osvětleném pokoji.

Oliver, Anders.

Proč nemůže člověku stačit láska?

2.

04.24. Hodina milostné touhy.

Malin Forsová se podívá na čas na mobilu, pak ho vypne a položí vedle sebe na polštář. Zírá do stropu a namlouvá si, že se jí podaří znovu usnout, stačí, když vydrží takhle zírat dost dlouho.

Dnes v noci cítí jen osamělost, přestože Tove spí pár metrů od ní, ve svém starém pokoji. Přijela na léto domů, chodí na praxi do Östgötabanken jako asistentka ředitele. Tove nejdřív měla v úmyslu pronajmout si byt, ale Malin ji přemluvila, ať bydlí „doma“, bude to „fajn“ a užijí si spolu letní večery na balkoně. Zatím jich moc nebylo.

Snaží se vypnout, ale nemůže, nechce, po někom touží.

Tinder.

Má tam profil, ale nikdy se jí nepodařilo jít na rande. Pár mužů jí napsalo, poznali ji z novin a byli zvědaví, jestli to má ráda drsnější, když je policajtko.

Takhle se v dnešní době lidi seznamují? Podívejte se na pár fotek, ideálně na opálenou horní část těla na pláži, úsměv na palubě lodi, košili s kravatou v lepší restauraci. A vykašlete se na hlouposti a na pitomce.

Don't swipe me away.

Někdy si připadá jako dinosaurus.

Vyhynulý druh, žijící vzpomínka.

Už ani Tove na ni nemá čas. Bývá zticha, ale občas si přece jen chce povídat, třeba včera, kdy chtěla mluvit o tom, co zažila v Kongu, jak viděla příslušníky milicí znásilňovat ženy v jedné vesnici v džungli, jak ti muži chtěli, aby se na to dívala. „Co mám

s těmi výjevy dělat, mami? Jsou pořád ve mně. A všechny ty blbosti v bance, ta spousta čísel, k čemu to je?“

Tove si dala víno. Pršelo a seděly spolu u kuchyňského stolu, nad omšelými dvířky kuchyňské linky se vznášela vůně kari a Malin ze sebe nedostala jediné slovo. Udělej to jako já, chtělo se jí říct. Potlač to, zkus na to zapomenout, předstírej, že se to svinstvo vůbec nestalo a že neexistuje, i když to pro tebe podvědomě bude asi znamenat opravdu hodně.

Pitomé rady, pomyslí si a odhrne deku, pod níž jí začalo být vedro.

A tak mlčela. Nalila Tove další víno a sledovala, jak jí zbělaly klouby, když mluvila:

„Měla jsem jim sebrat ty jejich kalašnikovy a postřílet je. Ale já jsem se bála, chápeš? Strašně moc. Místo toho jsem jela do dětského domova v Tibetu. A kdo byl tam? Umírající děti, které byly všem ukradené. Peníze jsou stokrát lepší. Nesmrdí, nekňourají, nebrečí. Prostě jen jsou a všichni je chtějí.“

Její slova teď Malin znějí v uších.

Skrz žaluzie je vidět, jak pozvolna svítá. Dnes ráno je podivné světlo, jako by na obzoru hořely ohně pekelné, jazyky plamenů šlehaly ke hvězdám a chtěly je pohltnout.

Široká postel je prázdná.

Jsem každým dnem starší. A všechny tyhle dny, roky, nádechy a výdechy, všechno, co jsem kdy viděla a zažila, to zlo, kterého jsou lidé schopni, mě přivedlo sem, do tohoto pokoje, do tohoto bodu v životě, a já toužím po jediném:

Po někom, koho bych mohla milovat.

A kdo by miloval mě.

Jsem patetická, pomyslí si. Sentimentální kráva, která by už měla spát, aby druhý den fungovala, jak má.

Něco se stane.

Cítí to.

Věci se daly do pohybu.

A za oknem už je světlo, teplé světlo rozbřesku, žádné plameny, ale žhnoucí žár, touha zoufalého srdce.

Mého srdce, pomyslí si.
Mého.
A možná ještě někoho jiného.

3.

Vyzvánění se zařizne Fanny Anderssonové do uší, telefon na psacím stole v kanceláři téměř nadskočí.

Bubínky se jí ve zvukovodech rozvibrují. Kladívko, kovadlinka a třmínek se otřesou a vyvolají v hlavě tsunami, takže téměř v panice zvedne sluchátko se slovy:

„Hliníkové profily Nyberg, čím vám mohu posloužit?“

Posloužit?

Naučila se ty zdvořilostní fráze nazpaměť, ale nikdy se jí nepovede použít je správně. Nemá říkat „posloužit“, to zní jako z devatenáctého století, a Nyberg je moderní firma. Ona je moderní člověk a v hloubi duše ví, že to staromódní slovo říká schválně, aby pobavila sebe a třeba taky volajícího.

Recepční Agneta je ještě na dovolené. Na Korfu nebo kde? Fanny si to nepamatuje a je to jedno. Zaměstnanci se u zvedání telefonů a dalších Agnetiných úkolů střídají. Dnes je na řadě Fanny. Je přesně tak vystresovaná, jak předpokládala. Je to v ní už od doby, kdy se zhroutila a skončila na neschopence: přecitlivělost, pocit vlastní křehkosti, pochybnosti ohledně toho, co zvládne a co ne.

S poštou už je hotová. Takhle začátkem srpna moc dopisů k rozřídění není. Celá země ještě funguje v prázdninovém režimu, takže jí rozmístění zásilek do příhrádek zabralo jenom čtvrt hodiny.

Ale telefon vyzvání.

Neustále.

Uhladí si bílé kalhoty, které si na jaře koupila v obchodním domě NK, když s Andersem jeli sami dva na víkend do Stockholmu.

Oliver zůstal u jejích rodičů. Tehdy od něj poprvé byla pryč celou noc. Šlo to dobře, ačkoli jí stesk v duši vyhloubil propast a ona se několikrát div nerozbrečela jenom proto, že Oliver nebyl u ní.

Iracionální.

Hloupé.

Jenže co je na mateřské lásce racionálního?

I tak si to ve Stockholmu užili. Bydleli v hotelu Scandic poblíž Slussenu, večereli v restauraci Grill. Domů se vraceli Starým Městem, ulicí Drottningatan, večer byl teplý, stejně jako Andersova ruka. Třeba dnes večer, napadlo ji, ale nakonec k ničemu nedošlo. Když se k němu večer přitulila, řekl jí, že je mu vedro, a otočil se k ní zády.

Mluvili spolu o víkendu v Paříži.

Ten by ještě mohli uskutečnit.

Její rodiče Olivera zbožňují, chtějí ho hlídat co nejčastěji. Rozmazlují ho: koláčky, sladkostmi, dárky, kterým on ještě nerozumí. Ale jak ho milují! Kéž by všechny děti na tomhle světě někdo takhle miloval!

Oliver.

Vidí ho před sebou. Její halenka má skoro stejně narůžovělou barvu jako jeho tváře, když se zadýchá.

Jeho blondaté vlásy, lokýnky. Slyší jeho smích, nožičky tlapající po podlaze u nich doma ve vile, když někam pospíchá.

Ona má stejný typ vlasů. Jemné, blondaté, vlnité. Stejný nos zahnutý lehce nahoru, výrazné tváře, úzký horní ret. Pár přátel jí navrhlo, ať si ho dá vyplnit, ale to by ji ani ve snu nenapadlo.

Dnes v noci na Olivera myslela. Ale nešla za ním. Teď na něj myslí zase. Ale není u něj.

Zavře oči.

Jak to mám všechno zvládnout?

Jsem odporná?

Příchozí hovor.

Které tlačítko mám zmáčknout?

Je jich tu tolik.

Podají se jí přepojit hovor na jednoho z prodejců a vrátí se k třídění červencových faktur. Většinu z nich zná, jsou to spolehliví dodavatelé, s nimiž spolupracují už roky. Na falešné faktury si dává pozor.

Pracuje tu sedm let. V dubnu jí bylo čtyřiatřicet, je načase posunout se dál, ale má se tady až moc dobře.

Jsou vůči ní slušní.

Plat má asi vyšší, než by měla jinde. Majitel, Fredrik Nyberg, dobře ví, že nic nebuduje loajalitu tak jako peníze. A jí vyhovuje pracovní náplň i doba a taky kolegové, kteří sedí kolem ní u polohovatelných psacích stolů z Ikey. A vyhovuje jí taky, že tihle lidé o ní nevědí všechno, že ji považují za tak akorát hloupou, bez ambicí a vnitřního života.

Nikdy není problém, když musí odejít dřív, aby stihla vyzvednout Olivera ze školky. Je mu teď dva a půl roku. Podle učitelek se mu tam líbí, umí se prosadit, je veselý, učí se vycházet s ostatními.

Většinou ho vyzvedává ona a někdy ho do školky i vodí, i když to je většinou Andersův úkol. Tak jako dneska, kdy odvezl Olivera do školky, než jel k zubaři. Nebo ho odvezl až potom?

Nepamatuje si.

Určitě to popletla.

Anders má přehled. To je jedna z věcí, které se jí na něm líbí, že má ve všem pořádek. Když ležela v nemocnici, nemusela si dělat starosti. Anders se o Olivera postaral, a to tak dobře, že se styděla ještě víc.

Dívá se ven z okna, na parkoviště. Odsud na jejich černé audi nedohlédne, musela zaparkovat v nejzazší části parkoviště na pražícím slunci, kousek od stínu lesa. Pár kolegů přijelo dřív než obvykle, takže nejlepší místa už byla zabraná.

Má to auto ráda. Mají ještě passata, ale audi je lepší.

Přepojí další hovor.

Orazítkuje fakturu.

I v takovém hicu dokážou lidé očividně uvažovat o koupí nových oken, prosklených dveří a bůhví čeho ještě.

Venku je teď sedmadvacet stupňů, vidí to na teploměru v okně.

Vysoké smrky na okraji lesa ztrácejí v oparu vedra kontury.
Podívá se na hodiny na monitoru.

10.03.

Vezme mobil ze stolu, ale zase ho položí.

Je tu dvě hodiny, nebo víc, neví přesně, kdy přišla. A klimatizace v kanceláři šlape na plné obrátky.

Auta.

V těch musí být jak v sauně. Ale tady uvnitř je rozhodně chládek.

A už zase vyzvání telefon, to snad ne, které tlačítko?

Hlavně žádné „čím můžu posloužit?“.

4.

Malin se na sebe dívá v zrcadle tělocvičny v suterénu policejní stanice. Tenké bílé sportovní tílko jí obepíná tělo, které je vytrénovanější, než kdy v poslední době bylo.

Přišla ráno do práce s menším zpožděním, ale prozatím je na stanici klid, tak si stihne zacvičit.

Na recepci pozdravila Sofii zabořenou do židle. Těhotenské břicho ji táhlo k zemi, už jen měsíc. Sofia se zdála unavená, vyždímaná, a tak ji Malin povzbudila:

„Vydrž. Brzy přijde odměna.“

Odměna ve formě té nejryzejší lásky, jaká existuje.

Lásky, pro kterou člověk udělá cokoli.

„Doufám, že prcek nebude mít koliku,“ odpověděla Sofia s úsměvem.

Malin šla dál do suterénu, kde se jí v nosních dírkách usadil zápach potu. Zvedá dvanáctikilové činky nahoru a dolů, nahoru a dolů, svaly na ruku ji bolí, je celá zpcená, vedro proniklo i sem do tělocvičny.

Stehna má obepnutá přiléhavými černými šortkami. Svaly na rukou se rýsují námahou, jeden pohyb vede k druhému, celé tělo reaguje, to Malin zbožňuje. Má pocit, že nejspíš jen tady má opravdu všechno ve svých rukou, když vykonává tu nejtupější činnost vůbec.

Nikdo jiný tady dole není. Jedinou společnost jí dělá její vlastní odraz v zrcadle. Po čele jí stéká pot. Poslední dobou si takhle připadá často, že je na světě skoro sama. Že je v životě tak osamělá, jako jsme tváří v tvář smrti všichni, ale uvědomuje si, že to je

falešný pocit. Má Tove, kolegy, práci. I když práce, dokonce ani jí, lidi nenahradí.

Třináct, čtrnáct, patnáct.

Položí činky na černé lino a jde k veslovacímu trenážéru.

Usadí se, nastaví zátěž a začne veslovat.

Představuje si, že je na jezeře. Zabírá ze všech sil, aby unikla několika neznámým mužům, kteří se ji snaží dohonit.

Vesluje a vesluje, ale z místa se nehne.

5.

Fanny Anderssonová má obrovskou chuť jít se vykoupat. Cítit, jak jí chladná voda zacpává uši a nepropouští žádný zvuk, žádné vyzvánění telefonu, žádné otázky. Možná by se mohla vytratit o něco dřív a jet se svažít, než vyzvedne Olivera. Zaplavat si v Tinnisu nebo v některém z jezer za městem. Třeba v Roxenu, Tåkernu nebo Rängenu. Anebo v tom bezejmenném jezírku kousek od tchyniny chaty.

Ráno si v místních novinách *Corren* přečetla, že voda v Roxenu u Sandviku má šestadvacet stupňů. Po takové koupeli by byl člověk uvařený do červena jako rak.

Vzduch venku za oknem se ani nehne.

V autech musí být snad tisíc stupňů.

Už dlouho neměla výpadek vědomí. Ale nemůže si být jistá, protože jeden vlastně nikdy neví, jestli ztratil vědomí, nebo ne.

To zvládnou, pomyslí si. Všechno. Zvládnou být sama sebou, udržet rodinu pohromadě. Ale nejsem nadčlověk, můžu pečlivě vykonávat svou práci, být Oliverovi dobrou mámou a Andersovi dobrou ženou, a to stačí.

Být dobrým člověkem.

Může jím ale být, pokud až příliš potlačuje své touhy? Vezme mobil, rozhlédne se kolem. Nikdo se na ni nedívá ani nesedí v takovém úhlu, aby viděl na displej.

Otevře si Tinder.

Žádný nový kontakt.

Rychle strčí telefon do kapsy.

Musím s tím skončit.

Musím už být hodná manželka. A snad i jsem? Musím se vrátit k manželovi, na všechno zapomenout, nestalo se to. Miluju Anderse, milujeme jeden druhého.

Někdy se jí chce jen zavřít oči, zacpat si uši. Vrtět hlavou.

Nebo se jet vykoupat.

Žijeme si hezky, řekne si. Vyřizuje další fakturu a napadne ji, že firma za sebou má nezvykle úspěšný červenec a že majitel asi na Vánoce opět vyrazí na Maledivy.

Zaslouží si to.

Fredrik Nyberg dře jako málokdo.

Vzduch za oknem se přestal tetelit. Místo toho proudí, teče sem a tam jako sklo ve staré okenní tabuli.

Zase zazvoní telefon, ne ten na pracovním stole, ale mobil v kapse jejích kalhot. Zanoří ruku do tenké bílé látky, vyloví telefon a kouká, že volá Anders. Zvedne to.

Slyší, jak dýchá, krátce a prudce. Napadne ji, že je asi venku, že ho vedro při každém nádechu tlačí do prsou. Pak se ozve jeho něžný hlas:

„Ahoj, miláčku. Jak se máš?“

Fanny se zhluboka nadechne. Pak odpoví:

„Mám se dobře. Pracuju. Nemáš tušení, jak to tu dneska vypadá.“

„No jo. Dneska máš ústřednu.“

„A poštu.“

„Chtěl jsem se jen na něco zeptat,“ pronese Anders. Fanny zaslechne v jeho hlase neklid mísící se s téměř komandujícím tónem, jaký u něj nepoznává.

Stalo se něco?

Má pocit, jako by ji nějaká studená tíha stahovala k šedému koberci na zemi.

Děje se něco?

Než stačí otázku zformulovat, Anders pokračuje:

„No, právě mi volali ze školky a ptali se, jestli Oliver dneska nepřijde.“

Jak to myslíš?

„Takže je s tebou v práci? Řekla sis ráno, že ho nedáš do školky, a vzala sis ho s sebou?“

Co to říká? Kde to jsem?

Jako by z ní v okamžiku vyprchala veškerá realita, místnost se zužuje, kroutí se do podlouhlých křivek a kolegové kolem ní přestávají existovat, ztrácejí barvy i obrysy a mění se ve vzdálený kouř stoupající ze sopky na nějakém dalekém ostrově.

Ovládej se, Fanny.

Co to říká? Co že to Anders říká?

Mobil jí vyklouzne z ruky a spadne na zem. Skloní se pro něj, a když se zvedá, uhodí se hlavou o hranu stolu. Projede jí bolest a zakřičí:

„Krucinál.“

Popadne dech.

„Děláš si srandu?“

Dobře ale ví, že on by si z ničeho takového legraci nedělal.

Že on má vždycky všechno pod kontrolou.

„Jak to myslíš?“

„Odvážel jsi ho přece ty. Jako obvykle. Proč bych ho brala já?“

Na druhém konci je ticho.

„Bože můj,“ zaslechne pak Fanny slabě. „Bože můj. Ty si to nepamatuješ? Já jsem měl jít k zubaři, tak jsi ho měla do školky hodit ty. Nevzpomínáš si, že jsme ho spolu dávali dozadu do sedačky ve tvém autě, a pak jste vyrazili. To si nepamatuješ?“

A pak znovu ticho.

Vzpomínám si?

Oliver.

Jeho blondaté lokny. Dnes ráno? Jeho modré, ledově modré oči, jeho protesty. Ne, nevzpomíná si. Dívá se na kolegy, jejich nervózní pohled, chápou, že se něco děje, jeden z nich vstane. Mobil jí znovu vyklouzne z ruky. Běží k východu, rozrazí prosklené dveře, postříbřený hliník v rámu dveří se nárazem otrесе. Venku se do ní opře horko, je jako neviditelná džungle, kterou Fanny proběhne přes parkoviště kolem jiných aut až k černému audi. To se nemohlo stát, to určitě není pravda.

6.

Zakopne. Cítí, jak si o horký asfalt roztrhla kalhoty na kolena.

Oliver.

Auto.

Už jen deset metrů.

Pět.

Rozpoznává dětskou autosedačku na zadním sedadle, přichází k autu zepředu, v sedačce je panenka, nejsi to ty, Oliver.

Dvě hodiny.

Možná víc, přesně si nevzpomínám.

V tomhle vedru.

Uvnitř auta musí být horko jako v peci. Překvapí ji, že jí ta slova stačí projít hlavou dřív, než ho spatří.

Jeho tělíčko za oknem.

Nehybné koruny borovic. Teplý vítr proudící mezi větvemi.

Někdo volá:

„Co se děje, Fanny? Co je?“

Hlava. Jeho blondatá hlavička a žluté tričko s potiskem hokejisty. Fanny křičí:

„Oliver, Oliver, Oliver!“

Ale chlapec se nehýbe.

Fanny škube madlem dveří. Jsou zamčené.

„Panebože,“ pronese někdo za jejími zády. Kdo? To je jedno.

„Otevři, krucinál,“ ozve se někdo další.

Loví klíče v kapse. Nejsou tam. Musí ho dostat ven. Křičí, ale svůj křik neslyší. Kdosi buší do okénka, tahá za kliku, a ona vidí

Oliverovo bezvládné tělo, jsou mu dva roky, dvouleté dítě takhle vypadat nemá.

Hrudník se mu nezvedá.

Ne.

Ne.

Kdosi udeří do okénka pěstí, ale to drží.

Fanny se otočí, odstrčí ostatní a utíká do kanceláře.

Přehrabuje se v kabelce, najde klíče, běží zpátky na parkoviště. Ostatní stojí bez pohnutí v půlkruhu kolem bočního okénka, mlčky se dívají na Olivera, a jakmile ji uvidí, uhnou stranou, udělají místo matce, mámě. Když strká klíč do zámku, otevírá dveře, natahuje se dovnitř a mačká tlačítko na dětské autosedačce posazené proti směru jízdy, ruka se jí netřese.

Jeho tělo je rozehřáté, horké, ale přesto studené, a jí je okamžitě jasné, že je pozdě.

Nebo není?

Položí ho na asfalt, nechce ho pustit, ale musí, a rukama mu prudce stlačuje hrudník, masíruje plíce a srdce, políbí ho, vdechne mu vzduch do plic a přeje si, aby se probudil, obživl, tak to přeče ve filmech bývá, tak proč by ne teď?

Znovu mu vdechne vzduch do plic.

Nejde to.

Poslouchá jeho srdce.

Nebije.

V jeho hrudníku je jen nekonečné ticho.

Její syn nežije.

Oliver.

Umučený k smrti, zapomenutý v autě, na srpnovém slunci, jaké nikdo pamatuje.

Jak jsem mohla?

Jak jsem jen mohla?

Vezme dítě do náruče. Dívá se do temnoty mezi borovicemi, do své nenadálé věčné temnoty, a bloudí pohledem mezi přihlížejícími kolegy.

Odvracejí se od ní, tak jako se budou odvracet už napořád. Uvědomuje si to, cítí to.

Rozkřičí se.

Vydá ze sebe zvuk, na který nikdo z nich nikdy nezapomene. Hrdelní křik, protest proti řádu tohoto světa, žádost o milost, jakkoli žádná milost není možná.

Křičí k nebesům.

A doufá, že někdo poslouchá, že ji někdo slyší.

7.

Onen pocit z noci, že se něco stalo nebo stane, v Malin Forsové přetrvává jako šepot.

Neví, jestli to je intuice.

Zkušenost.

Vyvinutý cit pro lidi a svět.

Něco se stalo, tuší Malin znovu, když přijde nahoru z tělocvičny a po kostrči jí stékají poslední zbytky potu.

V otevřené kanceláři na policejní stanici sedí naproti Zekemu Martinssonovi, oba mají oči upřené na monitor, dohánějí hlášení a další administrativu.

Vtom na stole zazvoní telefon, oba se na něj podívají. Zeke netrpělivě kývne hlavou — zvedni to! — a jí je jasné, že ho zaplavil zakázaný pocit, který policisté občas mají, že se něco přihodilo a oni se teď pustí do výživného případu.

Drží v ruce sluchátko.

Zašlý šedivý plast.

Na druhém konci vyděšený muž. Slova jako by zpola vykašlával a zpola vyplivoval.

„Zemřel tu nějaký chlapeček. Zapomněli ho v autě.“

Kdo volá? Odkud?

„Klid,“ pronese Malin a sama slyší, že mluví skoro podrážděně.

Proč centrála či tísňová linka přepojila hovor k nám a ne na záchranku?

Dojde jí ale, že to stejně je případ pro ni a Zekeho, a tak se otřeseného muže vyptává na detaily, ptá se ho, jak se jmenuje.